

แสงไฟส่องทาง แสง “เทียน” ส่องใจ

ใต้แสงเทียน

นับเป็นเวลานานเกือบ 2,600 ปีแล้วที่ศาสนาพุทธยังยืนหยัดคงความเป็นที่ยึดเหนี่ยวของมนุษยโลกกว่า 400 ล้านคน และมีแนวโน้มว่าพระพุทธศาสนาจะได้รับการสืบทอดไปอีกยาวนานนับพันปี

การที่ศาสนาพุทธมีความยืนยงคงกระพันคู่โลกคู่ประเทศไทยได้ยาวนานเช่นนี้ คงเป็นเพราะหลักธรรมะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเป็นวิทยาศาสตร์และทันสมัย ทุกยุคทุกสมัย ผู้ที่ยึดถือและปฏิบัติตามหลักคำสอนอย่างเคร่งครัดแล้วจะประจักษ์ว่า ช่างเป็นศาสนาที่คิดเลิศสามารถ**แก้ทุกข์**ได้จริง

แต่เมื่อกาลเวลาเปลี่ยนผ่านไปเกือบ 2,600 ปีเช่นนี้ แนวทางการปฏิบัติเพื่อ “ความหลุดพ้น” หรือ “พ้นทุกข์” ที่เป็นเปลือกหรือรูปลักษณ์ภายนอกนั้น ก็ได้มีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ แต่ละภูมิภาค ซึ่งหลักความจริงนี้ ไม่มีข้อยกเว้นแม้ในประเทศไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่มีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำใจ ในยามปกติที่เราอยู่ดีมีสุข เรามักจะไม่สนใจการเข้าวัด ปฏิบัติธรรม แต่ในยามที่ต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์แล้ว มนุษย์ผู้ใฝ่ดีทั้งหลายจะนึกถึงวัดเป็นอันดับแรก แต่วัดหรือสำนักปฏิบัติธรรมในประเทศไทยก็มีมากมายหลากหลายเหลือเกิน เราจะไปที่ไหนดีจึงจะพบเห็นครูบาอาจารย์ผู้เป็นแบบอย่าง สามารถแนะนำอุบายธรรมให้เราเข้าใจ และมั่นใจในวิถีทางปฏิบัติว่า “**พ้นทุกข์**” ได้จริงๆ ลองมาค้นหาคำตอบกันดู โดยใช้ประสบการณ์ของชีวิตดิฉันเป็นกรณีศึกษาก็ได้

ดิฉันสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาโทจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยผ่านงานระดับสหประชาชาติมาแล้วเป็นเวลายาวนานกว่า 15 ปี ปัจจุบันดิฉันดำรงตำแหน่งบริหารในหน่วยงานภาครัฐแห่งหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมากต่อประเทศชาติ ซึ่งความรู้ความสามารถที่ดิฉันมีอยู่ ได้ช่วยเป็นกลไกในการพัฒนาประเทศชาติบ้านเมืองได้ระดับหนึ่ง สามารถแก้ไขปัญหาการทำงานที่รับผิดชอบ ปัญหาของบุคคลผู้ร่วมงาน ผู้เกี่ยวข้องได้ก็จริงอยู่ แต่ไม่สามารถแก้ไข “**ความทุกข์**” ที่หมักหมมอยู่ในใจของดิฉันมาเป็นเวลายาวนานถึง 14 ปีได้

ตลอดระยะเวลา 14 ปีที่ผ่านมา ดิฉันพยายามแสวงหาแนวทางแก้ทุกข์ให้ตนเอง โดยการตระเวนไปปฏิบัติธรรมที่โน่นบ้าง ที่นี้บ้าง มากมายหลายสำนัก ที่ไหนเขาว่าดี ดิฉันไปลองมาหมด แม้แต่เรื่องคนทรงเจ้า หมอคุณ รดน้ำมนต์ สะเดาะเคราะห์ บังสุกุล เป็นบังสุกุลตาย ก็ลองมาแล้ว ก็บรรเทาไปชั่วขณะหนึ่ง ไม่นานความทุกข์ก็กลับมาอีก มาเข้าใจทีหลังว่านั่นเป็นเพียงการกลบเกลื่อนปัญหาหรือความรู้สึกเท่านั้น เพราะมันไม่ถูกขุดรากถอนโคนออกไป และนำแปลกที่แทบทุกแห่งที่ไปมักโทษกรรมเก่าหรือกรรมวิบาก ในอดีตชาติทั้งนั้น สรุปว่าแทบทุกแห่งบอกให้ดิฉันก้มหน้าก้มตารับผลกรรมที่ไม่ทราบว่าได้ทำไว้ตั้งแต่ศตวรรษไหนหรือพบชาติปางใด จนได้มาราบนมัสการ พระอาจารย์สุริยา มหาปัญญาญาณิกขุ หรือ “หลวงตา” แห่งวัดป่าโสมพนัส อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร ดิฉันจึงได้พบแสงสว่าง ไม่ต้องทนทุกข์กับกรรมเก่า (ที่ไม่ทราบว่าได้ทำไว้จริงหรือไม่) ไปชั่วชีวิต จนเกือบจะเสียชีวิตเกิดที่มีโอกาสจุดมาเป็นมนุษย์ แต่หาความสุขไม่ได้

ดิฉันได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมภายใต้การอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่และทุ่มเทของหลวงตาเป็นเวลา 9 วัน วันแรกที่เดินทางจากกรุงเทพฯ มาถึงวัด ณ ค่ำวันที่ 1 มิถุนายน 2550 หลวงตาทดสอบดิฉันด้วยการถามว่า “นอนที่สกปรกได้ไหม , นอนคนเดียวได้ไหม, ลำบากมากน่, ทนได้หรือเปล่า , ต้องอยู่ให้ครบ 7 วันนะ จึงจะกลับบ้านได้, เฮ้! ให้เวลานั่งตัดสติใจ ผื่นได้ก็อยู่อยู่ไม่ได้ก็กลับ...” (ขณะนั้น วัดป่าที่กว้างใหญ่ ทั้งวัดมีพระ แม่ชี และผู้ปฏิบัติธรรมพำนักอยู่เพียง 8 ชีวิตเท่านั้น ซึ่งโดยปกติหลวงตาจะรับ Course ปฏิบัติธรรม จำนวนครั้งละไม่มาก แต่ตอนนั้นท่านหยุดรับเพื่อใช้เวลาในการซ่อมแซมเสนาสนะพัฒนาวัด)

ความจริงแล้ว ดิฉันเป็นคนทีกลัวผีมาก ยิ่งนอนคนเดียวในอาคารกว้างใหญ่ที่ปกติมีคนได้นับร้อย แล้วยังอยู่กลางป่าที่น้ำกลัวอีก นับเป็นสิ่งที่ไม่เคยคิดว่าจะทำได้ หรือจะได้พบเจอด้วยซ้ำ แต่เมื่อตั้งใจแล้วว่า “เรามาผ่าตัดมะเร็งในสมอง ท่านจะสั่งสอนอะไร แนะนำสิ่งใด เราจะทำตามทั้งสิ้น เราอดหัวโขนออกตั้งแต่อยู่นอกวัดแล้ว” เมื่อคิดดังนั้น คำตอบที่กล่าวออกไปคือ “ได้ค่ะ”

ผลก็คือสามคืนแรกของการนอนคนเดียวในอาคารดังกล่าว รู้สึกวังเวง น่ากลัวมาก แลมนัดนี้เป็นวัดป่าตั้งอยู่ในบริเวณเทือกเขาภูพาน มีต้นไม้ใหญ่เยอะ ฝนฟ้าก็ตก จึงเกิดเสียงลม เสียงฝนเสมือนเสียงคำรามของปีศาจก็มีปาน ดิฉันกลัวจนใจสั่น นอน

หลับๆ ตื่นๆ ตลอดคืน เข้ามืดก็ลุกขึ้นปฏิบัติธรรมโดยยึดถือแนวทางคือ พุคน้อย กิณ
น้อย ปฏิบัติมากๆ จวบจน 3 ทุ่มจึงเข้านอน

ตลอดช่วงเวลาของการปฏิบัติ “นั่งสร้างจังหวะ” สลับกับการ “เดินจงกรม”
โดยไม่บริกรรม แต่ กำหนดรู้ ตลอดเวลาและมีสติที่กำลังทำอะไรอยู่นั้น หลวงตาจะ
แวะมาดูการปฏิบัติของดิฉันตลอด ท่านแนะนำอย่างเอาใจใส่ “โยมอย่าเข้าไปคุย อย่า
ไปถกกับความคิดนะ ให้รู้ ให้อู้อย่างเดียว แล้วความคิดเขาก็จะดับ ความคิดเรื่องใหม่ก็
จะเกิดแล้วดับ เกิดแล้วดับ ความคิดมันไม่มีตัวตน มันเป็นอนัตตา ให้เห็นธรรมชาติ
ของความคิดเช่นนี้อยู่อย่างสม่ำเสมอ ให้เป็นดังนี้ไปเรื่อยๆ อย่าคิดเรื่องอดีต อย่าปรุง
แต่งเรื่องอนาคต ให้กำหนดรู้อยู่กับปัจจุบัน ขณะนี้เรากำลังเดิน , ระหว่างเดินจงกรม
โยมบริกรรมหรือเปล่า อย่าพยายามบริกรรม เพียงแต่ให้กำหนดรู้เท่านั้น” ผลก็คือ 3
วันผ่านไปด้วยความทรมาณ

และตอนท้ายๆของช่วงการปฏิบัติวันนั้น ดิฉันเข้าใจว่าตนเองหลุดพ้นจากกอง
ทุกข์แล้ว เกิดปีติและได้ความสุขแล้ว ก็นึกก่อนขอเพื่อนที่แนะนำให้มาที่นี่ว่า “บอก
ให้เรามาที่นี่ทำไมก็ไม่รู้ ไกลก็ไกล เกรงก็เกรง แกรมต้องอยู่ให้ครบ 7 วันอีก แค่ 3
วันก็หายทุกข์แล้ว กิดๆ ดู ปฏิบัติที่ไหนก็เหมือนกัน อยากกลับบ้านแล้วเพราะเข้าใจว่า
ทำได้แล้ว”

แต่ด้วยสัจจะที่ให้ไว้กับหลวงตาและเพื่อน ดิฉันจึงทนอยู่ต่อ “ต้องอยู่ให้ครบ 7
วัน” พออย่างวันที่สี่เท่านั้นแหละ ความทุกข์ต่างๆกลับคืนมาจนหมดสิ้น เดินจงกรมไป
จิตก็ติดเวทนา ฟุ้งซ่านหงุดหงิด สติไม่เพียงพอต่อการควบคุมอารมณ์ เพิ่งรู้ว่าเราถูก
กิเลสมันหลอกเอา ยังไม่รู้เท่าทันอารมณ์ ยังหลงอยู่มาก เรื่องนี้หลวงตาวิเศษว่า
“ตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกตามหลักมหาสติปัฏฐานสูตร
การปฏิบัติธรรมต้องกระทำเจริญสติติดต่อกันอย่างเคร่งครัดไม่น้อยกว่า 7 วันจึงจะเห็น
ผลชัดเจน หากทำไม่ครบ ก็เปรียบเสมือนการกินยาไม่ครบชุด มีแต่จะทำให้เชื้อโรคคือ
ยา”

เวลาล่วงเลยจนย่างเข้าวันที่หกของการปฏิบัติธรรม แล้วจู่ๆมันก็เกิดสติ เกิด
สมาธิ ได้ปัญญา เกิดความปีติเอิบอิ่มใจ ดิฉันสามารถสลัดความกลัวออกไปได้จนหมด
สิ้น นอนหลับสนิท ภาพในอดีต ทุกข์ที่ฝังในจิต พิชของอารมณ์ มันหลุดออกไปได้
จิตไม่หลง รู้สึกเฉยๆ เมื่อเจออุปสรรคที่นอนขวางทางอยู่ จิตสุขอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ตลอดเวลา 14 ปีที่ผ่านมา เรื่องนี้หลวงตาบอกว่า เป็นเพราะความทุกข์ถูกชะล้างออก จากจิตใจของดิฉันแล้ว จิตจึงมีพื้นที่ให้ความสุขเข้ามาครอบครองแทน

เล่ามาตั้งนาน ยังไม่ได้บอกเลยว่าวิธีการที่หลวงตานำมาสอนดิฉันจนสามารถ หลุดพ้นจากกองทุกข์ได้นั้น เป็นธรรมเนียมปฏิบัติแบบเคลื่อนไหวตามแนวทางของ หลวง พ่อเทียน จิตตสุโภ

ดิฉันอยากเชิญชวนให้ท่านผู้กำลังแสวงหาหนทาง “พ้นทุกข์” ลองมาปฏิบัติ ตามแนวทางของ หลวงพ่อ “เทียน” ดู แล้วจะพบว่าได้ผลจริงๆ ดิฉันขอกราบ ขอบพระคุณหลวงพ่อเทียน และหลวงตา แห่งวัดป่าโสมพนัส อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร ไว้เป็นอย่างสูง ณ ที่นี้ ท่านทั้งสองนำทางให้ดิฉันได้พบแสงสว่าง ของชีวิต ได้พบสัจจะของคำว่า แสงไฟส่องทาง แสง “เทียน” ส่องใจ.